

ANAYASA MAHKEMESİ KARARLARINDA HUKUK DEVLETİ KAVRAMI

Doç. Dr. M. Zafer ÜSKÜL

1961 Türk Anayasasının 2. maddesine göre, «Türkiye Cumhuriyeti, insan haklarına ve Başlangıç'ta belirtilen temel ilkelere dayanan, milli, demokratik, layık ve sosyal bir HUKUK devletidir. Hukuk devleti kavramı, rejimi niteliği nedeniyle önemli sonuçlar doğuran geniş kapsamlı bir kavramdır. Ancak, uygulama değeri kazanabilmesi için kavramın açıklanması, somutlaştırılması gerekir.

Anayasa Mahkemesi, yasaların Anayasaya uygunluğunun denetiminde, yasaların hukuk devleti kavramına uygunluğunu da araştırdığından, bazı kararlarında bu kavramı açıklama gereği ve olanağı bulmuştur.

Anayasa Mahkemesi, 22.11.1966 tarihli bir kararında, hukuk devletini şöyle tanımlamaktadır: «Hukuk devleti demek, insan haklarına saygı gösteren ve bu hakları koruyucu, adil bir hukuk düzeni kuran ve bunu devam ettirmeye kendisini yükümlü sayan, bütün davranışlarında hukuk ve Anayasaya uyan, bütün işlem ve eylemleri yargı denetimine bağlı bulunan bir devlet demektir» (1).

Daha önce bir kararında da buna yakın bir tanım veren Anayasa Mahkemesi şunları eklemektedir: «Hukuk devletinde, kanun koyucu organ da dahil olmak üzere, devletin bütün organları üstünde hukukun mutlak bir hakimiyeti haiz olması, kanun koyucunun yasama faaliyetlerinde kendisini her zaman Anayasa ve hukukun üstün kuralları ile bağlı tutması lazımdır. Zira kanunun da üstünde kanun koyucunun bozmayacağı temel hukuk prensipleri ve Anayasa vardır ve kanun koyucu bunlardan uzaklaştığı takdirde meşru olmayan bir tasarrufta bulunmuş olur» (2).

Hukuk devletini böylece tanımlayan Anayasa Mahkemesi kararlarından bazı önemli ilkeler çıkmaktadır.

Hukuk Kuralları Hiyerarşisi

Bunlardan birincisi, hukuk devleti kavramının içerdiği kurallar hiyerarşisine ilişkindir. Hukuk kuralları hiyerarşisi aşağıdaki gibi belirlenmektedir:

1. Hukukun temel ilkeleri
2. Anayasa
3. Yasa.

Hukuk devleti kavramının ortaya çıkardığı bu hukuk kuralları hiyerarşisi, herşeyden önce yasama organı için büyük önem taşımaktadır. Çünkü, yasama organı, bu çerçevede sınırsız yetkiye sahip değildir. Bu yetkiyi kullanırken, öncelikle «genel hukuk ilkeleri», sonra da Anayasa ile bağlıdır. Anayasa Mahkemesi, bir kararında bunu şöyle açıklamaktadır: «Kanun koyucunun, bir görevi yerine getirirken, sınırsız bir yetkiye sahip olmadığı, bütün yasama tasarruflarında olduğu gibi burada da, genel hukuk esasları ve özellikle Anayasanın ilkeleri ile bağlı olduğu aşikardır» (3). Genel hukuk ilkelerinin neler olduğu, genel hukuk ilkelerinin ölçütü ise, bir başka Anayasa Mahkemesi kararında şöyle belirtilmektedir: «Devletimiz, Anayasanın 2'nci maddesinde ifade edildiği gibi, bir hukuk devletidir. Kanunlarımız, Anayasanın açık hükümlerinden önce hukukun, bilinen ve bütün uygar memleketlerde kabul edilen, prensiplerine uygun olması şarttır» (4).

(2) A.M., 11.10.1963, E. 1963/124, K. 1963/243, AMKD, S. 1, s. 342-343.

(3) A.M., 11.12.1964, E. 1963/138, K. 1964/71, AMKD, S. 2, s. 238.

(4) A.M., 22.12.1964, E. 1963/116, K. 1964/70, AMKD, S. 2, s. 238.

(1) A.M., 22.11.1966, E. 1966/11, K. 1966/44, R.G., 27.12.1967, no: 12787.

Bu karardan anlaşıldığına göre, hukukun temel ilkeleri «bilinen ve bütün uygar ülkelerde kabul edilmiş» ilkelere aittir. Bu ölçütün açık olmadığı ortadadır. Uygar ülkelerden Anayasa Mahkemesince anlaşılan her halde gelişmiş batı ülkeleridir. Ancak, yine de bilinen ve gelişmiş batı ülkelerinde kabul edilen ilkelerin neler olduğunu saptama olanağı bulunmamaktadır. Anlaşılan, bu ilkeleri, somut olaylarla karşılaştıkça, Anayasa Mahkemesi belirleyecektir. Bazı ilkeleri belirlemiştir de. Sözgelimi, devletin özel alacağına üstünlük tanıyan bir yasa hükmü, hukuk ilkelerine aykırıdır (5). Bu ilkelerden bir başkası, kamu yararı düşüncesi olmaksızın, bir başka deyişle yalnızca özel çıkarlar için yada belirli parti yada kişilerin yararına yasa çıkarılacağı ilkesidir (6). Yasa çıkarılmadan önce kazanılmış hakların zedelenemeyeceği de temel hukuk kularlarından birisidir (7).

İnsan Haklarına Saygı

Hukuk devleti ilkesinin gereklerinden bir başkası da, Anayasa Mahkemesine göre, insan haklarına saygı gösterilmesi ve bu hakların korunması gereğidir. Bu gerek, Anayasa Mahkemesinin yaptığı hukuk devleti tanımından çıkmaktadır.

1961 Anayasası, kişilerin haklarını geniş olarak düzenlemiş bulunmaktadır. Kişilerin hakları, Anayasanın 2. kısmında 53 maddede halinde ele alınmıştır. Anayasa, kişi haklarını bu denli ayrıntılı olarak düzenlemişken bile, Anayasa Mahkemesi, insan haklarına saygı gösterilmesini ve bunların korunmasını hukuk devleti kavramının da gereklerinden saymıştır. Bu açıdan bakıldığında, yasa-

(5) «Özel hukuk ilişkilerinde uygulanacak hükümleri bir yana bırakarak Devletin özel hukuk alanına giren alacağına üstünlük tanıyan bu kanun hükmü, hukuk prensiplerine aykırı düşüğü gibi...» A.M., 22.12.1964, E. 1963/116, K. 1964/76, AMKD, S. 2, s. 291.

(6) A.M., 27.6.1967, E. 1963/145, K. 1967/20, R.G., 15.11.1967, no: 12751.

(7) «6195 sayılı kanun bu hükümlerle karşılaştırılarak incelendiği zaman bu kanunun kamu yararına olarak geleceği düzenleyici, mücerret şahsi olmayan, genel hukuk kuralları koymadığı, aksine olarak yayımlanmasından önce kazanılmış hakları ortadan kaldıran özel bir müsadere hükmü koyduğu ve Cumhuriyet Halk Partisini bir takım suçlamalarla mal ve mülkünden keyfi olarak yoksun etmek amacını taşıdığı açıkça görülmektedir. Bu tutum hukukun ana prensipleri ve Anayasa hükümleri ile bağdaştırılması mümkün olmayan keyfi bir tasarruftur.» A.M., 11.10.1963, E. 1963/124, K. 1963/243, AMKD, S. 1, s. 349. Ayrıca bkz.: A.M., 11.12.1964, E. 1963/138, K. 1964/71, AMKD, S. 2, s. 265 ve A.M., 22.11.1966, E. 1966/11, K. 1966/44, R.G., 27.12.1967, no: 12787.

ma organının kişi haklarına ilişkin yasama faaliyetlerinde bulunurken, hem kişi haklarına ilişkin Anayasa hükümlerine uymasın hem de hukuk devleti ilkesinin gereği olarak bu haklara saygı göstermesi gerekmektedir. İnsan haklarının korunması da hukuk devleti ilkesinin gereklerinden olduğuna göre, burada yürütme organına da görevler düştüğü görülmektedir. Yürütme organı, kişilerin haklarını kullanmalarını sağlamak, engellemek, engellerini ortadan kaldırmak zorundadır.

Hukuka ve Anayasaya Uyuma Zorunluğu

Hukuk devleti ilkesinin gereklerinden bir başkasına göre de, devlet, bütün davranışlarında hukuk ve Anayasaya uymak zorundadır. Burada da, yasama ve yürütme organlarının uymak zorunda olduğu bir başka ilke karşımıza çıkmaktadır. Yasama organı yasama eylemlerinde, yürütme organı da her türlü davranışında hem hukuka hem de Anayasaya uyacaktır. Hukuk ve Anayasa dışı davranışlar hukuk devleti uygulamasını ortadan kaldıran, keyfi, polis devleti davranışları olarak değerlendirilecektir.

Yargı Denetimi

Hukuk ve Anayasa dışı davranışlar ise, yargı organlarının denetimiyle karşı karşıya kalacaktır. Çünkü, devletin her türlü işlem ve eyleminin yargı denetimine tabi olması da hukuk devleti ilkesinin gereklerinden biridir. Bu gereğe uygun olarak, yasama organının faaliyetlerini denetlemek üzere Anayasa Mahkemesi kurulmuştur. Yürütme organının işlem ve eylemleri ise Danıştayın denetimi altındadır. Bu denetimin sonucunda ortaya çıkan kararların bağlayıcılığı ise doğaldır. Yargı organlarının kararlarına uyulmaması, hukuk devleti ilkesine uyulmaması yani Anayasanın ihlali anlamını taşır.

Hukuksal Kararlılık

Hukuk devleti ilkesinin gereklerinden biri de hukuksal durumlarda kararlılığın sağlanmasıdır. Yasa koyucu, «kamu yararına olarak geleceği düzenleyici, mücerret şahsi olmayan, genel hukuk kuralları koymadığı, aksine olarak yayımlanmasından önce kazanılmış hakları ortadan kaldıran özel bir müsadere hükmü koyduğu» zaman hukuk devleti ilkesine aykırı davranmış olur (8). Hu-

(8) A.M., 11.10.1963, E. 1963/124, K. 1963/243, AMKD, S. 1, s. 349.

kuksal durumlarda «kararlılık da hukuk devlet ilkesinin gereklerinden biri olarak (kazanılmış hak kavramının) benimsenmesi ile gerçekleşebilir» (9).

Anayasa Mahkemesine göre, «demokratik hukuk devleti ilkesi hukuka bağlı, istikrarlı ve gerçekçi bir hürriyet rejimini ifade eder» (10). Bu devletin erekleri, «insan hak ve hürriyetlerini, milli dayanışmayı, sosyal adaleti, ferdin ve toplumun huzur ve refahını gerçekleştirmek ve teminat altına almaktır» (11). Demokratik hukuk devletinin temeli ise «adalettir» (12). «Adaletin dağıtılmasında ise, hakimlerin görevlerinde bağımsızlığı ilkesinin yeri ve önemi meydandadır» (13).

Görülmektedir ki, hukuk devleti kavramı, Anayasa Mahkemesince çok geniş olarak anlaşılmaktadır ve bu kavramın açıklanmasında Anayasa Mahkemesinin rolü tartışılmazdır. Özellikle, yasama organının uymak zorunda olduğu «hukukun temel ilkeleri» ni saptama ve yasaların Anayasanın ötesinde hukukun temel ilkelerine uygunluğunu denetleme özelliği, Anayasa Mahkemesinin rejim içindeki önemini arttırmaktadır.

Sonuç

Anayasa Mahkemesinin verdiği kararlardan anlaşıldığına göre, hukuk devleti ilkesinin gerekleri şunlardır:

Devlet organları Anayasa ve onun da üzerinde bulunan hukukun temel ilkelerine uymak zorundadır; insan haklarına saygı göstermek zorundadır; devlet organlarının eylem ve işlemleri yargı denetimine tabidir; yasalar geleceğe ilişkin, kazanılmış hakları zedelemeyen genel kurallar koymak zorundadır; hukuksal kararlılığın sağlanması gereklidir; mahkemelerin ve yargıçların bağımsızlığı sağlanmalıdır.

- (9) A.M., 22.11.1966, E. 1966/11, K. 1966/44, R.G., 27.12.1967, no: 12787.
(10) A.M., 8.4.1963, E. 1963/16, K. 1963/33, AMKD, S. 1, s. 165.
(11) A.M., 28.5.1965, E. 1965/12, K. 1965/34, AMKD, S. 3, s. 125.
(12) A.M., 13.5.1964, E. 1963/99, K. 1964/38, AMKD, S. 2, s. 143.
(13) Aynı karar.

4.3
TÜSTAV
Arşivi
Nebil Varuy
Koleksiyonu

POLONYA'DA KOOPERATİF HUKUKUNGELİŞMESİ ÜZERİNE BAZI DÜŞÜNCELER*

Çeviren :

Doç. Dr. M. Zafer ÜSKÜL

Remigiusz BIERZANEK

1. GİRİŞ

17 Şubat 1961 tarihli Kooperatif Şirketler ve Federasyonlarına İlişkin Polonya Yasası (1), kooperatif açısından olduğu kadar planlı ekonomiye sahip bir ülkede devletle kooperatifçiliğin karşılıklı ilişkilerini düzenleme modellerinden biri olarak hukuksal açıdan da ilginç bir deneyi ortaya koymaktadır. 1961 yasası, karşılaştırmalı hukuk alanında, kooperatifçilik konusunda en kolay anlaşılır ve en ayrıntılı yasama işlemlerinden birisidir. Bu nedenle uygulamada çoğu kez «kooperatif yasası» olarak adlandırılır (2).

- (*) Remigiusz Bierzanek, «Quelques considérations sur le développement du droit coopératif en Pologne (la loi de 1961). içinde: Revue de Etudes Coopératives, 1968, S. 151, s. 41-54.
(1) 1961 yasasının Fransızca metni Uluslararası Çalışma Bürosunca «Série législative» içinde yayınlanmıştır: 1961, Pol. 1.
(2) Yasa 191 maddeden oluşmaktadır ve 3 bölüme ayrılmaktadır. Birinci bölüm (1-157 md.) kooperatif şirketlere ilişkin hükümleri; ikinci bölüm (158-186 md.) kooperatif federasyonlarına ve Yüksek Kooperatif Kuruluna ilişkin hükümleri; üçüncü bölüm de (187-191 md.) geçici ve son hükümleri kapsamaktadır. Birinci bölümde, 1. başlık bütün kooperatif şirketler için ortak hükümleri; 2. başlık da, üç ayrı kesimde, tarımsal üretim kooperatiflerine, iş kooperatiflerine ve konut kooperatiflerine ilişkin özel hükümleri kapsamaktadır.